

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Hlušíka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **MSIo s.r.o.**, se sídlem Vocelova 1164/7, Hradec Králové, zast. JUDr. Ing. Tomášem Matouškem, advokátem, se sídlem Dukelská 15, Hradec Králové, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 4. 2015, č. j. 31 Af 31/2014 – 50,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 4. 2015, č. j. 31 Af 31/2014 – 50, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Královehradecký kraj vydal dne 12. 7. 2013 platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně č. j. 12231941/13/2700-04702-602623, kterým žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) uložil povinnost zaplatit do státního rozpočtu částku 1.017.226 Kč. Odvolání stěžovatelky bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 2. 2015 č. j. 3790/14/5000-24700-702394 zamítnuto a bylo potvrzeno rozhodnutí prvostupňového správního orgánu.

[2] Proti tomuto rozhodnutí brojila stěžovatelka žalobou, v rámci které uplatnila obdobné námitky jako v odvolacím řízení. Uvedla, že na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace v rámci operačního programu podnikání a inovace jí byla poskytnuta dne 18. 11. 2010 dotace na akci „Rekonstrukce a výstavba nové výrobní haly společnosti MSIo, s.r.o.“ Pro stěžovatelku byly závazné Podmínky poskytnutí dotace, jakož i Pravidla pro výběr dodavatelů. Stěžovatelka dle svého tvrzení daná pravidla neporušila. Správce daně ani žalovaný podrobně neuvádějí, v čem by takové porušení Pravidel, jejich bodu č. 3,9 a 20 mělo konkrétně spočívat. Co se týče hodnocení nabídky společnosti BAK stavební společnosti, a.s., i přesto, že její cenová nabídka přesáhla limitní cenu stanovenou v zadávacích podmínkách, má stěžovatelka

za to, že se nedopustila netransparentnosti (naopak veřejně vyhodnotila nabídku, čímž zakázku učinila více transparentní), nikoho nediskriminovala ani nikoho nepoškodila v právu na rovný přístup. Neporušila ani bod 9 Pravidel, kde je uvedeno, že zadavatel musí mít při vyhlášení výběrového řízení zpracovanou zadávací dokumentaci, která je závazná pro další hodnocení nabídek; upozornila, že při vyhlášení výběrového řízení měla zadávací dokumentaci zpracovanou. Ve vztahu k bodu 20 Pravidel uvedla, že jeho smyslem je zajistit, aby výběrové řízení nemohl vyhrát takový subjekt, který nesplňuje základní podmínky zadávací dokumentace. V posuzovaném případě však společnost BAK stavební společnost, a.s., nesplnila sice podmínku uvedenou v zadávací dokumentaci (horní limit zakázky), nicméně horní limit zakázky byl zároveň hodnotícím kritériem výběrového řízení s váhou 60 % (ekonomická výhodnost). Hodnocením nabídky dané společnosti došlo v podstatě k jejímu vyloučení skrze stěžejní kritérium ekonomické výhodnosti. Jak vyplývá ze zprávy z vyhodnocení nabídek ze dne 18. ledna 2010, daná společnost po přepočtu kritéria obdržela za ekonomickou výhodnost pouze 3 body, tedy ve výsledku smysl a účel bodu 20 Pravidel byl naplněn. Dle názoru stěžovatelky tudíž nedošlo k žádnému porušení principu ani pravidel, neboť v ostatních podmínkách pro přístup do výběrového řízení uvedená společnost podmínky splnila; ve výsledku pak společnost neuspěla v důsledku vyšší nabídnuté ceny. Nabídku dané společnosti hodnotila z toho důvodu, že tato společnost nepochybně vědomě nabízela cenu přesahující limitní cenu stanovenou v zadávacích podmínkách. Stěžovatelka vycházela za těchto okolností z předpokladu, že daná stavební společnost je přesvědčena o tom, že žádný jiný soutěžitel nebude schopen nabídnout cenu nižší, tedy že nastavená limitní cena v zadávacích podmínkách je nastavena chybně. Pravidla a principy stanovené pro čerpání dotací nebyla ze strany stěžovatelky žádným způsobem porušena. Formalistický přístup ze strany žalovaného vedl ke zcela absurdním závěrům a k nepřiměřenému postihu. Za nesprávný a neodpovídající skutkovým zjištěním má stěžovatelka názor žalovaného, že porušila zásadu transparentnosti tím, že společnosti BAK stavební společnost, a.s., a společnosti PSV Stavební, s.r.o., udělila různá bodová ohodnocení přesto, že obě společnosti nabídly stejný termín dokončení. K otázce hodnocení referencí – zkušeností uchazeče – stěžovatelka uvedla, že správce daně jí zcela absurdně vytýkal, že nebylo předem uvedeno, jaký počet referencí, z jakých oborů, v jakých hodnotách a za jaké časové období je potřeba doložit pro zařazení do příslušného bodového stupně, neboť by bylo popřením principu soutěže předem stanovit, jaké konkrétní okolnosti mají být naplněny pro udělení příslušného hodnotícího kritéria. Podotkla, že realita je obvykle významně pestřejší, než představitost sebelepšího zadavatele, který stanovuje pravidla pro hodnocení předem. Stran porušení zásady transparentnosti a rovného zacházení v souladu s bodem 3 Pravidel tím, že stěžovatelka uzavřela smlouvu o dílo s vítězem výběrového řízení, v níž uvedla termín dodání druhé etapy díla na 31. 10. 2010, ačkoliv v zadávacích podmínkách byl uveden nejzazší termín plnění v září 2010, stěžovatelka uvedla, že smlouvou o dílo bylo ujednáno dokončení *první* etapy díla do 30. 6. 2010. Pouze u *druhé* etapy díla bylo sjednáno zahájení prací 1. 8. 2010 a dokončení do 31. 10. 2010. Pokud by tedy vůbec došlo k porušení pravidel, pak jedině v části druhé etapy, jejíž celková hodnota byla 2.565.826 Kč, z níž dotací bylo pokryto pouze 60 % investičních nákladů; odvod do státního rozpočtu by měl činit pouze částku 230.924,34 Kč. K odložení začátku druhé etapy vedlo stěžovatelku zjištění po vyhlášení výsledků soutěže, že dřevěné konstrukce administrativní budovy (druhá etapa smlouvy o dílo) jsou rozsáhle napadeny dřevomorkou. Uvedené konstatoval i přízvaný statik. Sanaci dřevěných konstrukcí napadených dřevomorkou bylo nutné provést před zahájením rekonstrukce.

[3] Krajský soud v Hradci Králové žalobu zamítl se závěrem, že stěžovatelka nepostupovala při čerpání dotace v souladu s podmínkami a pravidly, které byly součástí rozhodnutí o poskytnutí dotace a jejichž dodržování byla rozhodnutím poskytovatele dotace – Ministerstvem průmyslu a obchodu – zavázána. Za dodržení všech podmínek dotací je odpovědný výlučně příjemce. Stran porušení jednotlivých bodů

pokračování

pravidel poskytnutí dotace (bodů 3, 9, 20) dospěl krajský soud k závěru, že jestliže stěžovatelka nevyloučila z výběrového řízení společnost, která oproti cenovému limitu nabídla vyšší cenu zakázky, postupovala v rozporu s podmínkami poskytnutí dotace. Shodně s žalovaným krajským soudem také konstatoval, že ačkoli stěžovatelka v zadávacích podmínkách výběrového řízení stanovila váhu kritéria, slovní hodnocení bylo uvedeno vágním a nekonkrétním způsobem. Stěžovatelka porušila zásadu transparentnosti výběrového řízení, když navíc po ukončení výběrového řízení změnila termín realizace projektu; tento nedostatek nemohl být zhojen ani souhlasem Ministerstva průmyslu a obchodu se změnou termínu realizace. Důkazní břemeno o splnění podmínky transparentnosti vázlo na stěžovatelce a její důkazní nouze nemohla být nahrazena podrobným tvrzením podloženým prohlášením kompetentní osoby o nutnosti provedení sanace dřevěných konstrukcí stavby před samotnými stavebními pracemi. Dle krajského soudu z rozhodnutí ani ze samotných zadávacích podmínek nevyplývalo, že by zakázka, která byla z poskytnuté dotace převážně kryta, byla členěna na jednotlivé etapy. Dalšími námitkami se krajský soud nezabýval, neboť dle jeho názoru by „rozhodnutí o nich nebylo způsobitelné změnit výrok rozsudku“.

II. Kasační stížnost

[4] Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, neboť považuje rozsudek za nepřezkoumatelný. Krajský soud se nevypořádal s námitkami stěžovatelky, zejména pak s klíčovou námitkou, existence objektivního důvodu pro posunutí termínu realizace díla. V teorii i praxi veřejných zakázek se rozlišují podstatné i nepodstatné změny smluv, přičemž pouze podstatné jsou nepřijatelné. Z hlediska porušení povinností při výběrových řízeních se za nepodstatné považují změny vyvolané okolnostmi nezávislými na vůli smluvních stran (povětrnostní podmínky, průtahy v přezkumném řízení před orgány dohledu apod.). Změnu termínu realizace zakázky připouští i ÚOHS. Stěžovatelce není zřejmé, proč by měla být dle krajského soudu v důkazní nouzi, pokud k prokázání svého tvrzení o objektivních důvodech posunutí termínu realizace předložila prohlášení prizvaného statika. Z rozsudku není seznatelné, jak krajský soud tento důkaz vyhodnotil a proč jej nezohlednil ve skutkovém stavu, jenž vzal za základ svého rozhodnutí. Krajský soud se také pouze velmi obecně, a to odkazem na rozhodnutí žalovaného, zabýval posouzením stanovení jednotlivých hodnotících hledisek v zadávací dokumentaci. Pokud by se Nejvyšší správní soud neztotožnil s námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku, namítá stěžovatelka nesprávné právní posouzení věci krajským soudem; v první řadě se dovolává svého legitimního očekávání založeného na tom, že při realizaci zakázky jednala po právu. Dotace byla stěžovatelce vyplacena po prověření jejího postupu při realizaci projektu v rámci monitorovací návštěvy; dohledová skupina Ministerstva průmyslu a obchodu nekonstatovala jakékoliv pochybení.

[5] Jestliže krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu o tom, že za dodržení podmínek vázících se k udělení dotaci nese odpovědnost příjemce dotace, opomíjí, že smysl citovaného rozhodnutí spočívá v zásadě, že pochybnosti při výkladu pravidel mají jít k tíži poskytovatele dotace, jenž je povinen dotační podmínky vymezit jednoznačným, určitým a srozumitelným způsobem. Jestliže poskytovatel schválil postup stěžovatelky, těžko dovozovat, že její očekávání nebyla oprávněná. Splnění podmínek dotace nelze postavit na zcela formalistickém posouzení nezohledňujícím skutkové okolnosti předmětného řízení. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 9 Afs 1/2008, stěžovatelka uvedla, že klíčové pro posouzení věci je, zda poskytnuté prostředky použila na úhradu nákladů přímo souvisejících s financováním podporovaného projektu, tedy zda sporná úhrada odpovídala již provedenému věcnému plnění či nikoliv. Stěžovatelka shledává v napadeném rozsudku také důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť krajský soud připouští, že v případě rozdělení realizace díla na etapy

by mohla připadat v úvahu úprava výše odvodu s ohledem na pochybení dílčího rázu, avšak v posuzované věci podle soudu k rozdělení na etapy nedošlo. To však neodpovídá skutečnosti, neboť stěžovatelka uvedla rozdělení realizace díla na etapy již ve své registrační žádosti o dotaci ze dne 26. 2. 2010.

[6] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou s tím, že se plně ztotožňuje se závěry vyslovenými v napadeném rozsudku. Dle názoru žalovaného by pro závěr o porušení zákona o veřejných zakázkách a navazující zjištění neoprávněných výdajů postačilo pouhé zjištění, že po ukončení výběrového řízení bylo vítězi umožněno posunutí termínu dokončení akce; nebylo podstatné, že posunutí termínu schválil poskytovatel. Tvrzení o nutnosti provést sanaci dřevěných konstrukcí v důsledku napadení dřevomorkou se v kontextu všech zjištění jeví jako účelové. Na závěr žalovaný sdělil, že rozhodnutím Generálního finančního ředitelství ze dne 6. 3. 2015 došlo k částečnému prominutí odvodu vyměřeného stěžovatelce a to ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí v částce 762.920 Kč z celkového odvodu ve výši 1.017.226 Kč.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a je přípustná; stěžovatel je zastoupen advokátem. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž důvody uplatněné stěžovatelem soud podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[8] Kasační stížnost je důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť se jedná o natolik závažnou vadu, že je třeba se jí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal. Dle stěžovatelky se krajský soud nevypořádal s klíčovou námitkou existence objektivního důvodu pro posunutí termínu realizace díla. Stěžovatelka navíc k prokázání existence onoho důvodu navrhla důkazy, které krajský soud neprovedl a ani s tím se nijak relevantně nevypořádal.

[10] Aby bylo možno posoudit rozhodnutí soudu jako přezkoumatelné, je třeba, aby se především jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatečných důvodů, o které se opírá jeho výrok. O nepřezkoumatelné rozhodnutí se jedná především tehdy, jestliže soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomněl vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58 a další). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze pak považovat zejména ta rozhodnutí, která a) postrádají základní zákonné náležitosti, b) z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, c) která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud se nejedná o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), d) jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, e) která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS).

[11] Při posuzování otázky, jak by měl postupovat krajský soud, jemuž byl v žalobě podán návrh na provedení důkazů, je nutno předně poukázat na nález Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94 (N 10/3 SbNU 51; citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou

pokračování

dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), podle něhož "[z]ákonem předepsanému postupu v úsilí o právo (zásadám spravedlivého procesu) vyplyvajícím z Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1) nutno rozumět tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem (o. s. ř.), v řízení před soudem (obecným), musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a k věci samé, ale také označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit proč, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (§§ 153 odst. 1, 157 odst. 2 o. s. ř.); jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami, spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páte (především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2) Listiny základních práv a svobod, a v důsledku toho též i v rozporu s čl. 95 odst. 1 úst. zák. č. 1/1993 Sb. Tak zvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle § 132 o. s. ř. (podle zásad volného hodnocení důkazů) nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí (§§ 221 lit. c), 243b odst. 1 al. 2 o. s. ř., ale současně též jeho protiústavnost (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 95 odst. 1 úst. zák. č. 1/1993 Sb.). V této souvislosti jeví se ovšem na místě zvláště zdůraznit, že již z výše zmíněných zásad nikterak nevyplývá povinnost soudu provést všechny důkazy, které účastník řízení navrhl (§ 120 odst. 1 al. 2 o. s. ř.).“

[12] Na citovaný nálezná navázal Ústavní soud nálezem ze dne 16. 6. 2003, sp. zn. IV. ÚS 283/2000 (N 90/30 SbNU 363), v němž konstatoval, že "je zcela věcí obecného soudu, jak důkazy sám vyhodnotí, nicméně jejich hodnocením, co do jejich vztahu ke skutečnosti v řízení prokazované (a tedy jedné ze subsumpčních podmínek), se v souladu se svými procesními povinnostmi zabývat musí“ [k problematice opomenutých důkazů lze též odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 95/97 (N 76/8 SbNU 231), ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 569/03 (N 87/33 SbNU 339), ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. III. ÚS 2110/07, či ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. III. ÚS 3320/09; k obecné typologii procesních vad způsobených nesprávně realizovaným dokazováním pak viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 1. 2004, sp. zn. III. ÚS 376/03 (U 1/32 SbNU 451)].

[13] Výše uvedené právní závěry převzal do své rozhodovací činnosti také Nejvyšší správní soud (příkladmo lze poukázat např. na rozsudky ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008 - 108, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 Azs 26/2009 - 100, nebo ze dne 2. 9. 2009, č. j. 2 Azs 26/2009 - 123; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Ve vztahu k § 52 odst. 1 s. ř. s. zdejší soud v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, (publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS), konstatoval, že soud má bezesporu právo posoudit a rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli, toto právo jej však nezabavuje povinnosti odůvodnit, co jej vedlo k takovému závěru a z jakého důvodu považuje provedení důkazu za nadbytečné.

[14] Z napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud se skutečně relevantně nevypořádal s žalobní námitkou stěžovatelky, že k posunutí realizace díla došlo v důsledku existence objektivních skutečností. K této otázce totiž krajský soud pouze uvedl, že stěžovatelka „...[s]vá tvrzení, že z její strany nedošlo k porušení pravidel, nepodložila potřebnými důkazy. Její důkazní nouze přitom nemůže být nabržena podrobným tvrzením podloženým prohlášením kompetentní osoby o nutnosti provedení sanace dřevěných konstrukcí stavby před samotnými stavebními pracemi.“ Z obsahu soudního spisu přitom jednoznačně vyplývá, že stěžovatelka jako důkaz navrhla právě ono prohlášení kompetentní osoby. Toto prohlášení, jakož i žádné další důkazy, nebyly v řízení provedeny, o čemž svědčí protokol o ústním jednání konaném dne 9. 4. 2015. Jestliže krajský soud tedy učinil své závěry o důkazní nouzi stěžovatelky, aniž by však provedl *jakýkoli* důkaz, který by pak mohl

z hlediska jeho obsahu, důkazní síly atd. hodnotit, zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Soud navíc nevysvětlil, jaké úvahy jej vedly k tomu, že stěžovatelkou navržený důkaz neprovede.

[15] Krajský soud se však nevypořádal také s další žalobní námitkou, a to, že žalovaný věc posuzoval formalisticky a přehlédl, že podstata a smysl udělené dotace byla stěžovatelkou naplněna. Přitom právě tato námitka může mít v posuzovaném případě zcela zásadní význam, jak lze dovodit ze stěžovatelkou zmiňovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 9 Afs 1/2008 - 45, podle něhož klíčové pro posouzení věci bude zjištění zda stěžovatelka poskytnuté finanční prostředky použila na úhradu nákladů přímo souvisejících s financováním dotací podporovaného projektu či nikoliv.

[16] Tím, že se krajský soud nevypořádal s uvedenými námitkami stěžovatelky a s tím, z jakého důvodu neprovede jí navržený důkaz, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Neobstojí obecné konstatování krajského soudu, že se s dalšími (blíže nespecifikovanými) žalobními námitkami nezabýval, neboť rozhodnutí o nich by nebylo způsobilé změnit výrok rozsudku. Je zapotřebí, aby krajský soud vždy zcela přesně specifikoval, kterými námitkami se nebude zabývat a z jakých konkrétních důvodů, případně, rozhodne-li se neprovádět navržené důkazy, aby vysvětlil, jaké úvahy jej k tomu vedly a z jakého důvodu považuje provedení důkazu za nadbytečné.

III. Závěr

[17] Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů shledal kasační stížnost důvodnou pro naplnění důvodů kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto napadený rozsudek pro nepřezkoumatelnost a pro vadu řízení dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm krajský soud jednak neopomene provést stěžovatelkou navržené důkazy, resp., rozhodne-li se je neprovést, náležitě svůj postup zdůvodní. Bude dále na krajském soudu, aby se vypořádal se všemi pro věc podstatnými žalobními námitkami. Přitom vezme na zřetel shora uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu v otázce posouzení splnění podmínek poskytnutí dotace.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 3 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu